

KAPITOLA 1

Fred a Ellie

Fred a Ellie Stoneovi byli dvojčata. Ale nikdy si nebyli jistí, jestli můžou říkat, že jsou jeden jako druhý. Rozhodně měli společný den narození (20. září před jedenácti lety) a stejné rodiče (Erika a Janine). Ale jmenovali se Fred a Ellie. A tak jako kluk a holka nemůžou být jednovaječná dvojčata, očividně nebývají ani *jednotní, jednolití, z jednoho těsta*, nebo jak to nazvat.¹

---

(1) Kluk a holka můžou být pouze dvouvaječná dvojčata, nikdy ne jednovaječná. Ale nechtějte po mně, abych vám vysvětloval, v čem spočívá rozdíl, je to trochu humus.

Přesto se stejně cítili. Někdy mívali dokonce dojem, že vědí, co si ten druhý myslí. A i když je dělilo třeba 200 metrů, mohli na sebe mluvit a jen z po-

hybu rtů vždycky poznali, co ten druhý říká. Taky jeden jako druhý vypadali. Oba nosili brýle a školní uniformu (třebaže u nich ve škole nebyly uniformy povinné). A oba, v době, kdy náš příběh začíná, nosili rovnátka na horních zubech.

Jednomu i druhému se rovněž líbily stejné věci. To znamená: superhrdinové; japonské fantasy animované filmy; komiksy, matematika (ano, doopravdy měli *rádi* matematiku – někdy spolu hráli hru

„Kdo dokáže odříkat víc číslic za desetinnou čárkou v konstantě pí?“); a, hlavně a především, videohry. Všechny videohry, ale jejich nejoblíbenější byly FIFA, *Street Fighter*, *Super Mario*

a *Minecraft*. Jediné, za co utráceli své nikterak vysoké kapesné, byly nejnovější verze těchto her. Ellie však byla v hraní videoher lepší než Fred². Což Fredovi nevadilo. Věděl, že Ellie má rychlejší prsty a lepší koordinaci rukou a očí.

---

(2) V jednom byl ale Fred lepší než Ellie: uměl líp upravovat ikonky. V každé hře si uměl uzpůsobit ikonku tak, že jeho postava na obrazovce vypadala skvěle – jak účesem, tak barvou očí, kůže, oblečením, zuby, všemi tvary a velikostmi. Freda někdy napadalo, jestli ho to náhodou nebaví víc než hrát samotné hry.

A i když ho někdy štvalo, že prohrál, jindy se zálibně díval, jak se Ellie po jejím ovladači míhají prsty, jako by z paměti přehrávala skladbu na koncertě vážné hudby. A když říkám na *jejím* ovladači, neříkám to jen tak pro nic za nic. Jak Ellie, tak Fred vždycky používali svůj vlastní ovladač. Zvláště Ellie vždycky jednoznačně určila, který je její. Hmatový dojem a hmotnost jejího ovladače – ačkoliv nezkušenému oku či ruce se oba mohly jevit úplně stejné – dokonale vyhovovaly jejímu stylu.

A z toho důvodu bylo to, co se s ním stalo, tak strašně znepokojivé.

KAPITOLA 2

Erik

Erik Stone byl - neexistuje způsob, jak by se to dalo říct hezky - tlustý. Tedy ono by se to nějak kulatně říct dalo - a Erik se k takovým způsobům často uchýloval a tvrdil o sobě, že je *urostlý* nebo *statný*, nebo že jeho tělo příšerně zadržuje vodu - ale pravda byla taková, že byl tlustý. Protože moc jedl. Jeho tělo nezadržovalo vodu, ono příšerně zadržovalo slantinové sendviče.

Abychom však byli spravedliví, Erik - obvykle po mírném pobízení ze strany své manželky Janine a svých dětí Freda a Ellie - držel spoustu diet. Držel

dietu se zvýšeným příjmem vlákniny, dietu se sníženým příjmem sacharidů, džusovou dietu a bezdžusovou dietu, dietu založenou na konzumaci zelné polévky, dietu založenou na konzumaci hráškové a mátové polévky, a dietu, kterou si sám vymyslel, kdy jedl pouze banánové muffiny a sýr. Držel dietu 5:1 a dietu 6:1 a dietu 4:3 a dietu 2:5, a dokonce i dietu 17:28 (což znamenalo, že každý den nic nejedl v minutě mezi 17:27 a 17:29). Chodil na schůzky spolku Hlídám si

váhu a Protičokoholní ligy, Svěpomocné skupiny metrůčků a společnosti s názvem Prostorově výrazní držovači slaninových sendvičů sedí v kruhu a říkají, že to ve skutečnosti není jejich chyba (Janine takhle vlastně nazývala *všechny* Erikovy dietní spolky).

Potíž byla ale v tom, že ani se všemi dietami nebyl Erik o nic lehčí. Ba naopak, byl po nich ještě těžší, protože *vždycky*, když nějakou dietu ukončil – a on je ukončil *vždycky*, obvykle po čtyřech nebo pěti dnech – spořádal asi tak pětinasobek své váhy ve slaninových sendvičích.³

Erik se zrovna zakusoval do sendviče – prvního od dokončení diety se zvýšeným příjmem oloupaných bramborových slupek, kterou držel celé dva dny (měli jste při ní dovoleno jíst oloupané bramborové

---

³ Smůla byla, že Erik pracoval v jednom supermarketu jako manažer maloobchodního prodeje, ať už je to cokoliv (vím, že bych to měl vědět, ale nevím to – nikdy jsem nevěděl, co ve skutečnosti obnášejí zaměstnání s takovými názvy). Znamenalo to, že Stoneovi měli obrovské slevy na všechny potraviny, zvláště slaninu, a Erik jí domů nosil tolik, že ještě dostával slevu ze své slevy.

slupky, které jste si mohli natírat něčím nízkotučným, což, jak usoudil Erik, zahrnovalo i majonézu) – když se stalo *to*, ta věc, která se stala Elliině ovladači a která byla tak strašně znepokojivá.⁴

Svým způsobem celou tu věc vyvolal právě slaninový sendvič. Protože vždycky, když si Erik Stone po skončení diety dopřával první slaninový sendvič, nechával se natolik strhnout mastnou slaností vepřových plátků a tím, jak nádherně se vyjímají na pozadí bílého chleba natřeného hnědou omáčkou, že zapomínal na všechno kolem sebe a zavíral oči. Dočista se ve svém slaninovém sendviči rozplýval.

Bohužel okamžik, kdy se rozplýval v tomto konkrétním sendviči, byl taky okamžikem, kdy dosedal na pohovku před televizí s talířem v jedné ruce a se sendvičem v druhé, oblečený jen VE SLIPECH.

Ve svých velkých šedých SLIPECH koupených už v roce 1987.

---

⁴ Uvědomuju si, že jsem tady dvakrát po sobě použil sloveso „stát se“. Nenechte se tím nijak rušit.

Oči měl v úmyslu zakrátko otevřít a pak se chtěl dívat na televizi. Ale ne hned. Až co si plně vychutná tu slanost. Až co si... „Au!“ vyhrkl Erik a vytřeštil oči.

„Co se stalo?“ zeptala se Janine, aniž se obtěžovala odtrhnout oči od *Pokladů z půdy*. Janine Stoneová nevynechala jediný díl tohoto pořadu a byla přesvědčená, že jednoho dne sama najde na půdě něco, co bude mít hodnotu milionů liber. Což tedy byla zvláštní představa, uvážíme-li, že Stoneovi bydleli v přízemním bytě.

„Na něco jsem si sedl, Janine,“ vysoukal ze sebe Erik.

„Tak si z toho zase odsedni,“ poradila mu Janine, aniž spustila oči z obrazovky a přestala hladit jejich kočku, bílé huňaté stvoření zvané Margaret Terčová.

„To nejde!“

„Jak, nejde?“

